

ne offentlige myndigheder. Bestemmelsen fik denne affattelse ved lovændringen i 1978. Af bemærkningerne til lovforslaget, folketingstidende 1977/78, tillæg A, sp. 2643, fremgår, at bestemmelsen – bortset fra udeladelsen af de nedlagte fredningsplanudvalg – ikke indeholdt realitetsændringer i forhold til den tidligere bestemmelse. Beskyttelseslinierne i naturfredningsloven varetager ikke nabo-beskyttelseshensyn, og i overensstemmelse hermed har der ikke tidligere været klageadgang for andre end ansøgeren.

Overfredningsnævnet har som følge heraf anlagt den forståelse af udtrykket i den gældende § 58, stk. 1, »den, der har begæret fredningsnævnets afgørelse«, at det ikke omfatter f.eks. naboer, der har gjort fredningsnævnet opmærksom på et påtænkt byggeri i strid med naturfredningslovens bygge- og beskyttelseslinier.

Ombudsmanden har ikke fundet grundlag for at kritisere overfredningsnævnets opfattelse, men har henstillet til miljøministeren, om det ikke måtte være rigtigst ved en kommende revision af naturfredningsloven at tydeliggøre affattelsen af bestemmelsen i naturfredningslovens § 58, stk. 1.

Udtrykket »den, der har begæret fredningsnævnets afgørelse« foreslås derfor ændret til »ansøgeren«.

Ved den foreslåede bestemmelse i § 58, stk. 2, fastslås, hvem der kan påklage fredningsnævnets afgørelser efter kapitel VIII om almenhedens færdsel og ophold på strande, i skove og på uopdyrkede arealer.

Da bestemmelserne om almenhedens færdsel på de pågældende arealer har en bredere interessekreds end beskyttelseslinierne, foreslås klageadgangen udvidet, således at enhver, der har været inddraget i fredningsnævnets behandling af sagen, kan påklage afgørelsen. Ejeren eller brugeren af et strandareal, en skov eller et udyrket areal vil altid være klageberettiget, idet sager om almenhedens adgang rejses som en ansøgning fra ejeren eller brugeren om begrænsninger i rettighederne efter kapitel VIII.

Til § 4

Til nr. 1

Den foreslåede ændring er en konsekvensrettelse som følge af, at sektorplanerne efter lovforslaget ikke længere skal være formelt bindende.

Til nr. 2 og 3

Miljøministerens beføjelser er på baggrund af godkendelsesbeføjelsens bortfald og bortfaldet af

sektorplanlægningens bindende virkning justeret og harmoniseret med den øvrige amtskommunale sektorplanlægning. Miljøministerens beføjelser til at udarbejde en særlig landsdækkende forsyningsplanlægning opretholdes.

Til nr. 4

De foreslåede bestemmelser i § 5 a med hensyn til offentliggørelse af den amtskommunale sektorplanlægning svarer til den offentliggørelsesbestemmelse, der foreslås gennemført i miljøbeskyttelsesloven, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7 (§ 64 a).

Til nr. 5–8

Det foreslås i overensstemmelse med forslagene på de øvrige sektorlove, at klageberettigede organisationer underrettes direkte om afgørelserne. Som en lovfæstelse af praksis efter råstofloven indføres, at organisationer med en væsentlig interesse i sagens udfald er klageberettigede – det har i praksis været Danmarks Naturfredningsforenings lokalkomiteer. Det foreslås desuden, at afgørelser, der måtte være i strid med den vedtagne planlægning, begrundes.

Til nr. 9

Miljøankenævnet har hidtil ikke kunnet træffe afgørelser, der strider imod sektorplanerne for råstofindvinding og -forsyning eller imod de sammenfattende fysiske planer, region- og kommuneplanerne. Ankenævnet har dermed overvejende beskæftiget sig med klager over vilkår for tilladelser, efterhånden som de nævnte planer blev realiseret.

Efter den nye ordning foreslås det at fastholde regionplanerne og kommuneplanerne som bindende. Det betyder, at ankenævnet, såvel som amtsråd og kommunalbestyrelser, fortsat er bundet af disse sammenfattende fysiske planer.

Mere detaljerede retningslinjer end de, der kan optages i regionplanen, kan fremgå af sektorplanlægningen, der foreslås at være retningsgivende for kommunalbestyrelser og amtsråd.

Det har været overvejet, om sektorplanlægningen i og med ophævelse af dens bindende virkning heller ikke skulle kunne danne grundlag for miljøankenævnets afgørelser. Det vil imidlertid indebære en udvidelse af miljøankenævnets kompetence i forhold til hidtil.

Da det ikke er tanken at udvide ankenævnets kompetence, foreslås det, at ankenævnet heller ikke fremover vil kunne træffe afgørelser, der stri-